І жінка з чорним, як земля, волоссям,
яку я знаю вже стільки років,
живе собі, не переймаючись зовсім,
поміж ранкового світла й вечірніх мороків.

Поміж заліза й гарячого листя,
поміж стін і пташиних криків,
поміж підземних русел, що переплелися,
поміж усіх своїх снів і фріків.

Вона ходить собі на стадіони й ринки,
ховаючи в куртці телефон і флягу.
І я готовий палити сусідські будинки,
щоби вона звернула на мене увагу.

Я готовий позбавити міста керування
і на портвейн перетворювати озерну воду,
лише б вона, згадуючи про моє існування,
писала мені листи про життя і погоду.

Я готовий влаштовувати на її вулиці страйки,
лише б бути ближче до її ніжності й люті
і слухати її постійні байки
про те, з ким вона спить і кого вона любить.

Я вигадаю нові літери та розділові знаки,
я вб’ю всіх старих поетів, які ще щось пишуть,
щоби вона забувала про те, що могла знати,
щоби вона дивилася в темряву й слухала тишу.

Небо за її вікнами буде холодне й зелене.
Дощ буде заливати пам’ять її невичерпну.
Хай забуває про все.
Хай забуває навіть про мене.

Лише про мене хай забуває в останню чергу.